

Alex Vanopslaghs 1. maj-tale

Taler

Alex Vanopslagh
Partiformand for Liberal
Alliance

Dato

1. maj 2023

Sted

Fælledparken, København

Omstændigheder

Talen er holdt i forbindelse med arrangementet Ungdommens 1. maj i Fælledparken.

KAMMERATER!

Og jeg mener rent faktisk: Kammerater.

Her havde jeg planlagt at komme og riste jer for at være den rødgrønne adel, der med jeres fremtid i komfortable akademikerstillinger med hæve-sænke-borde og frugtordninger ville se ned på den lille mand, den stakkels arbejder, der kunne få højere tobaks- og bilafgifter som tak for sit hårde slid.

Jeg ville have grillet jer for jeres mageløse hykleri overfor arbejderklassen – og slå fast, at I jo i sandhed jo blot begår de lærdes tyranni.

MEN så indså jeg, at sådan taler man ikke til sine kammerater.

Sådan behandler man ikke sine ånds- og kampfæller!

For sandheden er jo, at vi langt om længe er blevet forenet.

Med opbruddet over midten og den nye regering, kan unge socialdemokrater og unge liberale endelig begrave stridsøkserne.

Jeg kunne forstå, at DSU ikke havde tid til at møde op på Amalienborg med flag og hornmusik, da regeringen blev dannet. Det havde jeg heller ikke. Men det burde vi jo!

Efter årevis med smålige og ideologiske slagsmål om de små forskelle mellem

Socialdemokrater og liberale, sætter vi nu endelig fokus på ALT det vi har til fælles.

Derfor kan vi i dag i fællesskab lade den lilla fane blafre i Maj-solens blide solstråler og gjalde vores hyldest til VORES fælles-regering. Og ikke mindst hylde vores farveløse fanebærere, Excel-arks-hviskeren, arbejdsudbuds-kejserinden – den socialteknokratiske statsminister Mette Frederiksen og hendes Finansminister Bjarne Corydo... Undskyld, Nicolai Wammen.

Der findes jo intet her i verden, der ikke kan gøres op i arbejdsudbudseffekter, BNP og den mellemfristede strukturelle saldo på de offentlige finanser.

Ja, der er kun en gud, og dét er konkurrencestaten, og Mette Frederiksen er vores profet!

Vi har endelig set LYSET – om ikke andet lyset fra lampen på skrivebordet ned på rapporterne med reformanbefalinger.

Borte er de dage, hvor Mette Frederiksen drak håndbajere, hævdede skatter og INGEN reformer lavede.

Ud med Kaare Dybvads snak om at være noget for nogen, om at skabe bedre sammenhæng mellem centrum og provins, om at sætte et ideologisk aftryk på Danmark – nej, Danmark skal i stedet ses som et aktieselskab, og nu er konsulenthuset SVM gået i gang med at optimere forretningen.

Det er den evige LEAN-optimering af velfærdsstaten hvor grænserne mellem Industriens Hus, Prins Jørgens Gaard og FH's krystalpalads på Bryggen nedbrydes. Den teknokratiske symbiose er total – grænserne er væk.

Nu tager Finansministeriet magten tilbage fra folket! Ih, hvor har vi savnet det!

Bjarne Corydon sidder ovre på Dagbladet Børsen og nikker meget anerkendende.

Godt kæmpet, kære DSU'ere! Vi er mange, der er stolte af jer.

Nu kan det socialteknokratiske tusindårsrige begynde. Blokkene er lagt i graven, ideologien er død, som Nietzsche vist nok sagde – den politiske proces er kortsluttet henover midten.

Men SKULLE det alligevel ske, at den sløve, dovne og uvidende befolkning foretrækker politikere med værdier, politikere som har positive visioner for landet og begrundet deres politik med principper og dybere værdier fremfor excel-ark, så frygt ej!

For vi kan altid bare gøre danskerne bange og sige, at tiden ikke er inde til politiske eksperimenter og forslag, som ikke bakkes op af Finansministeriets regnedrenge.

Vi lever jo i en tid med kriser! Velfærds kriser, trivselskrise, tillids kriser, Ukraine-kriser, inflationskrise, mangel-på-arbejdskrafts-kriser. Ja, vi kan altid finde på nogle nye kriser.

I disse for [vor] land så vanskelige tider er det særligt vigtigt, at man efterlader sit bankende hjerte udenfor, inden man træder ind i magtens maskinrum. Hvad enten hjerter slår for socialdemokratisk politik og solidaritet med den jævne mand eller borgerlig politik og frihed for den enkelte, så skal den slags pakkes væk.

Det hører fortiden til - Gud forbyde jo, at vi havde en regering, der stod for noget.

Som havde nogle værdier og nogle idealer, der gav dens politik mening, liv og sjæl.

Som rodfæstede dens indgribende løsninger i noget, der var større og mere inspirerende. Som havde visioner og ikke blot ambitioner.

Nej, den slags kan de have ved børnebordet sammen med de røde og blå sodavand.

Ved voksenbordet drikker vi os fra sans og samling i drinks uden farve, mens vi synger Oskar Hansens berømte sang.

Og jeg synger helt elendigt, så jeg reciterer i stedet:

”Og jeg rejser mig trodsigt i vrimlen, mens det kogler af kraft i mit mod. For den fane, som nu smældende når himlen, er jo lilla og står ej for nåed’.”

God kampdag, mine kære åndsfæller – eller det er nok snarere mine kære åndløse arbejdsfæller. Der er ikke noget at kæmpe for længere, men glædelig kampdag alligevel!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Liberal Alliance

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-1-maj-tale>